

Роль вихователя в період адаптації малюків до дитячого садка

З першого дня дитини в дошкільному закладі вихователь активно працює з сім'єю, щоб полегшити адаптацію малюка. Працювати буде легше, якщо педагог дізнається від батьків, про поведінку дитини вдома, про її звички й уподобання, індивідуальні особливості. Важливо, щоб мама відчула: вихователь опікується не взагалі дітьми, а бачить серед них її конкретну дитину й готовий брати до уваги всі її особисті відмінності.

Було б дуже добре, аби вихователь, зустрічаючи малюка вранці, й мовою, й жестами виявляв своє тепле ставлення до нього. Розташуватися треба так, щоб очі дорослого були на рівні очей дитини. Якщо вона охоче йде на контакт, варто взяти її за руку. Якщо ж малюк притулюється до мами – не наполягайте. Нехай мама тримає його за руку стільки, скільки він захоче. Зазначимо, що теплий, доброзичливий, уважний прийом обумовлює й перші враження дитини про дитсадок, і її настрій, і готовність попрощатися з матір'ю, залишитися в групі. Так само важливо, щоб педагог тепло прощався з кожною дитиною.

Перші контакти з дитиною – контакти допомоги й турботи. Вона має зрозуміти, що на вихователя можна покластися, як на маму, що він готовий й захищати в цьому новому місці.

Від початку перебування дитини в дошкільному закладі педагог має забезпечити, насамперед, психологічний і фізичний комфорт для дітей, пом'якшити труднощі переходу від домашнього (різного в усіх) до суспільного (однакового для всіх) способу життя.

У період адаптації дуже важливо проявити максимум терпіння до будь-якого з прохань і навіть вередувань дитини й заслужити її довіру, це – основне завдання вихователя. Допомагають дітям справитись з напруженням, стресами улюблені іграшки чи речі, принесені з дому – лялечка, іграшковий песик тощо. Ці предмети в садочку дитина може носити з собою, класти у свою шафу, а ляльку навіть брати на час денного сну до ліжечка.

Налагодженню теплих стосунків сприяють й індивідуальні звертання. Малюки, які прийшли в дитсадок із сім'ї, не реагують на узагальнене « діти ».

Але звертатись до них слід з одного боку індивідуально, за ім'ям: «Марійко, ходімо мити ручки», а з іншого – наголошування на приналежності до групи, вчити реагувати на звернення «Діти» і т. ін.: «Діти, тепер усі сідайте за столики! І ти, Марійко, сідай, і ти Костю, – ось сюди». Дитина може не реагувати на слова вихователя й тоді, коли, наприклад, він використовує у звертанні до дитини з російськомовної сім'ї український аналог її імені: Ксенія – Оксанка; Лена – Оленка; або ж удома дитина звикла до якогось своєрідно скороченого імені: Олександр – Олесь, а не Сашко тощо.

Усі незвичні дітям дії слід проговорювати, пояснювати, багаторазово повторювати: «Зараз ми всі будемо одягатись на прогулянку. Підійдіть до своїх шаф – це Оленчина шафа, а це – Дмитрикова, а це – твоя».

Якщо діти розуміють вихователя, їх легко навчити тим речам, з якими вдома вони не стикались або звикли робити інакше. Звичайно, найважливішим залишається індивідуальний підхід – слід пам'ятати, хто що вміє, в кого які проблеми.

Виходячи з типових для адаптаційного періоду труднощів зі сном, апетитом, нестабільністю гігієнічних навичок тощо, вихователю й помічнику вихователя слід максимально враховувати вікові й індивідуальні особливості дітей.

Якщо вихователі й батьки разом доброзичливо, але твердо сприймають життя малюка в нове русло, жодних особливих проблем із дитиною (якщо вона фізично й психічно здорова) не буде.

Дотримання правил прийому новачків дасть змогу встановити довірливі стосунки з ними та їхніми сім'ями, а також, що особливо важливо, зберегти здоров'я дітей.